

Milli, a százlábú

Milli, a százlábú

írta: Donkó Zoltán
rajzolta: Donkó Eszter Klára

Budaörs, 2024.

Annak ellenére, hogy Milli százlábú volt,
valójában csak nyolc lába volt.
De ez sem őt, sem másokat nem zavart,
mert a lábai szép színesek voltak.

Miért is jó, ha valakinek színesek a lábai?
Milli esetében ez azért volt jó, mert mindegyik
színről más gyümölcs jutott eszébe.

A pirosról a cseresznye,

a kékről az áfonya,

a sárgáról az alma,

ugyanis Milli legjobban a golden
almát szerette, azt is akkor,
ha a Pomázi Almáskertből való.

Igen, Milli rajongott a gyümölcsökért.
Mindig várta a nyarat, amikor Anyuka
különböző csemegékkel tért haza a
szombat reggeli gazdapiacról.

„Milyen finomságokat hoztál?”

– tudakolta ilyenkor kíváncsian.

Közben arra gondolt, hogy milyen szerencsés, hogy ehhez a családhoz tartozik.

Nyáron legjobban
a cseresznyének,

a baracknak

és a szilvának örült.

De az igazi boldogság ōsszel jött el,
amikor elkezdtek érni az almák.

A gyümölcs persze frissen a legzamatosabb.
Amikor egyszer Milli erről beszélgetett
barátjával, Sápival a kacsával, ő biztatni kezdte,
hogy merjen nagyot álmodni:

„Hátha eljutsz egyszer egy gyümölcsöskertbe,
ahol a bokrokról, fákról eszegethetnél.
Az lenne az igazi boldogság!”

Milli nagy álma természetesen az lett, hogy egyszer elmehessen egy almáskertbe, sőt, ha lehet, akkor a Pomázi Almáskertbe.

Felmászhasson
a fákra

és jó alaposan megrághasson
pár almát, úgy frissen,
ahogy a napsugár megérlelte.

Egy nap, Sápi biztatására,
kicsit félénken előállt az ötettel
Apinak és Anyukának, hogy egy őszi
alkalommal szívesen elkísérné őket Pomázra.
Természetesen csak ha
ez nem jelent gondot.

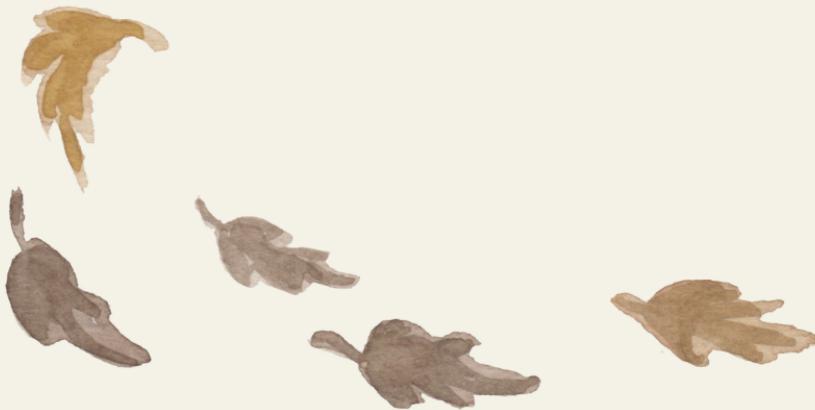
„Semmi akadálya” – mondta Api.
Ez a két szó Millit nagyon boldoggá tette.

2 4 5 3

Számolta is volna a napokat a nagy utazásig,
ha tudott volna számolni.

Telt-múlt az idő, rövidebbek lettek
a nappalok és hosszabbak az éjszakák.
Milli érezte, hogy ez az œsz beköszöntét jelzi.

Végre felvirradt a nap, amikor
Api és Anyuka elindultak Pomázra,
természetesen Millivel együtt.

Milli sokszor elképzelte, hogy
milyen lehet egy igazi nagy almáskert.

Amikor meglátta a pomázi kertet,
elakadt a lélegzete. Hosszú, rendezett
sorokban álltak a fák, mindegyiken csodás
érett, piros és sárga almákkal.

„Melyikre is lenne érdemes felmászni?”
– tűnődött Milli.

Ez nem tünt teljesen veszélytelen doognak, ugyanis egy-két méter magasra is fel kellett jutni az ágak között. Milli viszont úgy érezte, hogy a nyolc lába elég biztonságot ad ehhez.

Persze Api és barátja, Gábor, bátorították
és segítettek neki feljutni a legszebb
gyümölcsök közelébe.

Nagyon jól telt ez a nap Pomázon.
Milli este Sápinak is beszámolt az élményekről.
Egyetértettek abban, hogy mindenkinek
kellenek álmok, még akkor is, ha nem biztos,
hogy valóra válnak.

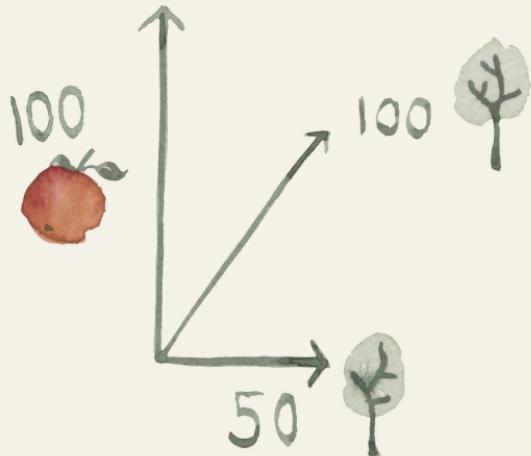
„De legjobb, ha igen, ahogy ez ma
velem megtörtént!” – mondta Milli.

Milli még elalvás előtt visszaemlékezett
a nap élményeire. Azon tűnődött, hogy hány
darab alma teremhetett a kertben?

„Volt ott vagy száz fasor,
mindegyikben lehetett úgy ötven fa,
és minden fán teremhetett száz alma.”

Milli próbált ezekkel
a számokkal dolgozni.
Sejtette, hogy össze
kellene szorozni őket, de
ez sehogy sem sikerült neki.

„Legjobb lesz holnap Ciszt és Kicsicicát megkérdezni erről a problémáról.”

Tudta, hogy barátainak komolyabb matematikai ismereteik vannak.

„Tanulnom kellene tőlük számolni. Biztos segítenek majd.” – és ásított egyet.

Lassan kezdte elnyomni az álom, úgyhogy le is hajtotta a fejét egy kényelmes párnára.

Közben arra gondolt, hogy a következő
hetekben is bőven lesz mit csemegézni,
ugyanis egy nagy láda almával tértek
vissza Pomázról.

Köszönjük Hoffmann Klára és Donkó István tanácsait
és segítségét a könyv szerkesztésében.

mese.donko.hu

ISBN 978-615-02-2558-6

